

Několik poznámek k období fúze obou kurzů

(Jiří Holubec, Děčín, Ústí nad Labem)

Dávno tomu, kdy jsem se poprvé zúčastnil letní školy hudební výchovy. Konala se ve Znojmě, stejně jako náš kurz. Neměl jsem sebemenší potuchy o tom, jak taková rozšiřující školení vypadají. Do té doby jsem se účastnil jen dvou kurzů lyžařských, jednoho vodáckého, dále školního cvičení branné výchovy, ale hlavně nepovinného a přesto vyhledávaného kurzu pití piva a vína se zaměřením na nemírné požívání dalších alkoholických nápojů. Ten byl pevnou součástí studia na ústecké katedře a probíhal prakticky nepřetržitě. Lektory tohoto školení byli kromě některých pedagogů především kolegové z vyšších ročníků. Mezi nejlepší z nich patřili Vladimír Fiedler a Jan Prchal, skutečná esa. Vedli praktické semináře v učebnách Na Hnátě a v Chaloupce, látku ovládali teoreticky, ale především to byli staří, i když tenkrát ještě mladí, praktici. Zpočátku, v úvodních lekcích kursu, jsme se jich, my nováčkové, trochu báli, jejich nároky byly totiž opravdu vysoké. Ale s postupem času jsme se zdokonalovali, dokonce jsme je překonali. V předmětech Léčba kocoviny, Úvod do opilecké analýzy či Teorie a praxe požívání kořalky jsem dokonce vynikal. Trochu neskromně mohu konstatovat, že moje diplomová práce na téma: *Velký fernet jako základní jednotka aktivizace hospodského dění* patří v současné době k základní literatuře oboru.

Jistě si tedy dovedete představit, s jakým rozechvěním jsem nastupoval jednoho letního rána do vlaku, který mě dopraví do Znojma. Budu moci využít svých znalostí, které jsem načerpal na škole? Byly mi předchozí kurzy vůbec k něčemu? Zúročím své dovednosti získané pravidelným studiem? Určitě bude třeba zvládnout spoustu učiva, zapsat si desítky stránek poznámek a po večerech si opakovat látku. Vše, co se událo během dne, je třeba utřídit a srovnat si v hlavě, prakticky ozkoušet.

Po čtyřiceti minutách vlak zastavil v České Lípě. Ještě osm hodin cesty. Půl šesté ráno, prázdné nástupiště a na něm jen jedna postava ve slamáku. Vladimír Fiedler, náš bývalý lektor! Nazdar ty kluku, tak kam? Já poprvé na kurs do Znojma. Já poprvé ne, ale taky do Znojma, tak to pojedeme spolu. A aby nám cesta lépe ubíhala, tak tady mám něco s sebou. První špunty vyletěly oknem už na výhybkách českolipského nádraží, další v Doksech a Bělé pod Bezdězem. V Bakově by prý měli přistoupit další frekventanti. Přistoupili, lépe řečeno přistoupil. Jan Prchal, další významný lektor ústeckého studia. Kam ty? Do Znojma, a také ne poprvé. Než jsme stačili probrat různá témata, přičemž jsme tak trochu anticipovali průběh školení, byli jsme na znojmském nádraží. Mé otázky, jak kurs vlastně probíhá a co mě tam čeká, přecházeli mí bývalí spolužáci záhadným úsměvem. Bylo mi jen naznačeno několika posunky, protože řeč v té době již nebyla možná, že by to měl být letos opravdu významný ročník.

Záhada se brzy vyjasnila. Ve stejné době, jako náš kurs, probíhala ve Znojmě i jakási škola učitelů hudební výchovy. Od našich lekcí nemírného požívání se lišila ale jen nepatrně, formálně si byla obě školení velmi podobná. V obou kursech probíhaly přednášky a semináře celý den, vznikaly příležitostné soubory a skupinky, diskutovalo se především o aktivizaci, zdražování materiálů i o nedostatku času na výuku a především na praxi. Jsou akcentovány praktické dovednosti, které musí předávat učitelé svým žákům a každého do všech činností zapojit. Rozhodující roli hraje příklad rodiny a schopnost učitele nadchnout posluchače pro společnou věc. V praktickém životě zažívají frekventanti obou kurzů často opovržení a odsouzení, a to nejen od spoluobčanů, ale i z oficiálních míst, i když si bez činností, které jsou pro oba tématické okruhy typické, nedovedeme představit žádnou významnější životní událost: žádnou recepci, svatbu či pohřeb, zasedání vlády, parlamentu, správní rady. I na večírku po jednání komise ministerstva školství o zrušení hudební výchovy na základních školách se úředníci určitě rádi napijí a možná si i zaspívají.

Dnes mohu říci: byl jsem u toho. Frekventanti obou školení uspořádali ve Znojmě dva zkušební společné večírky, které podle Wasper-Lowenfelloy klasifikace s přihlédnutím k Prchalově konstantě můžeme onačit jako *velmi bouřlivé*. Protože v závěru každého z nich nebylo vůbec jasné, kdo k jakému kursu vlastně patří, rozhodli jsme se obě školení natrvalo spojit v kurs jediný. Dnes mohu konstatovat, že se tato fúze vyplatila a vy, kteří navštěvujete letní školu v současné době, jste toho zatím živým důkazem.

S muzikanty jsme zažili mnoho krásného, jen mi jich je v posledních letech trochu líto. Potřebují totiž pomoci. Obě naše oblasti jsou v mnohém inspirující, přínosné a potřebné, snažíme se být stále velmi progresivní (tento článek např. píšu na novém notebooku vybaveném Braillovým písmem, ten blbec Pepa to halt neměl tak špatně vypálit), ale vysoká místa jsou k nám, alkoholikům, vzhledem k ekonomickému přínosu naší činnosti mnohem vstřícnější. Placená léčení, záchytné stanice, prodej materiálů i ve velkých obchodních řetězcích. Pijme tedy více za naše kamarády učitele. Je to přece jedna z cest, jak hudební výchově pomoci! Po krásných znojemských, rychnovských a libereckých společných zkušenostech si přeji, aby bylo alespoň tolik vzdělaných muzikantů, kolik je nás, alkoholiků.